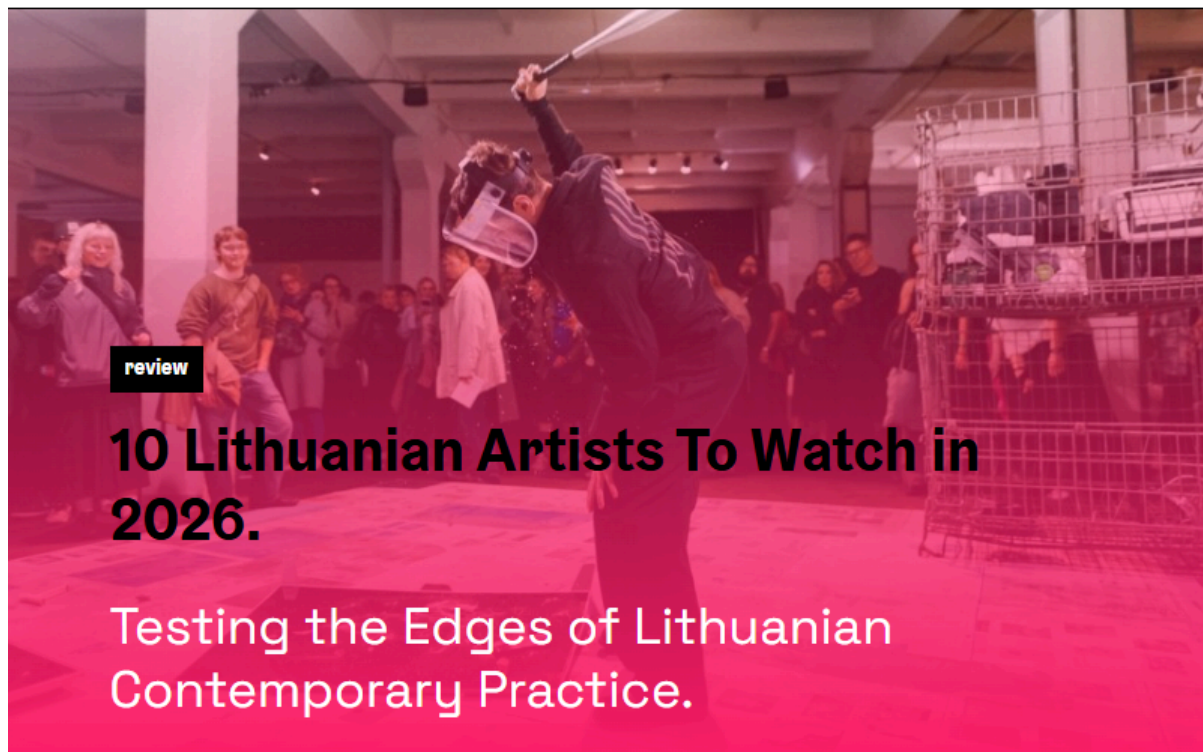

DRIFTS

Contemporarylynx.co.uk

26 March 2026

CONTEMPORARY
LYNX

Lithuanian contemporary art has had a loud, well-deserved international run in recent years, from the Golden Lion for *Sun & Sea (Marina)* at the Venice Biennale to the 2025 Performa Biennial *Lithuanian Pavilion Without Walls*. It would be easy to build yet another canon around the usual headline names, from Lina Lapelytė to Pakui Hardware, or to keep circling Robertas Narkus, Augustas Serapinas, Andrius Arutiunian, Emilija Škarnulytė, Eglė Budvytytė, and others who have already secured strong international visibility.

Yet the list below is deliberately personal – ten Lithuanian artists I’m following closely right now, not as a counter-canon to the obvious names, but as a map of where Lithuanian practice is currently thickening – at the level of research, material intelligence, and lived critique, where images, bodies, institutions, and everyday infrastructures are tested until they start to behave differently. Consider it an invitation to look closer, before the rest of the ecosystem catches up.

Beatričė Mockevičiūtė (b. 1994) lives and works in Vilnius. She treats perception less as a theme and more as a raw material, constructing objects that act as architectural interventions within the viewer’s field of vision. Her practice investigates the city not as a static collection of concrete and steel, but as an unstable optical weather system defined by light, reflection, and moisture. Working primarily with industrial materials such as stainless steel, glass, and LEDs, she creates structures that fold the environment back onto itself; a steel surface might make the sky appear where a wall should be, or a light installation might liquefy a solid room into a wavering atmosphere.

These works render the everyday “membrane” of reality temporarily legible, turning the incidental glare of a window or the dampness of a street into a sculptural event. Whether through modest interior objects or large-scale public commissions, she isolates the ephemeral moments we usually ignore because we are too busy looking at “things” rather than the space between them. It is an art of high-definition noticing, where clarity is always conditional, and the urban architecture feels strangely intimate.

To read more [*10 Lithuanian Artists To Watch in 2026 – Contemporarylynx.co.uk*](#)

Apžvalgos

2026 02 02

Apie Beatričės Mockevičiūtės parodą „Seklios gatvės“

Viltė Visockaitė

Gatvės ir jose pėdsakus paliekantys žingsniai retai patenka į kasdienį minčių srautą ar atsiduria diskusijų centre. Vis dėlto iš pirmo žvilgsnio banali, tačiau neatsiejama gatvės ir žingsnių sąjunga tampa Beatričės Mockevičiūtės personalinės parodos „Seklios gatvės“, eksponuojamos galerijoje „Drifts“, ašimi.

Kai Vilnių ir jo kelius šią žiemą pirmą kartą sukaustė snygis, skubėjau į susitikimą su menininke. Visą kelią nuo Vilniaus gatvės iki galerijos eidama galvojau apie gatves ir žingsnius: kaip optimizuoti judesius, kokį maršrutą pasirinkti, kad išvengčiau nuokalnių ir nepaslyščiau. Atlėčiau laiku – be patemptų raiščių, bet priverstinai apgalvojusi sąmoningo judėjimo mieste patirtį. Ne veltui: Mockevičiūtė parodoje sulėtina gatvės ritmą ir atveria jos sociokultūrinius sluoksnius, skatindama pastabumą ir tyrinėjimą.

Paroda veikia kaip vientisas patyrimas, o ne fragmentuotas atpasakojimas – tarsi šiuolaikinio miesto cirkuliavimo sistema, į kurią įtraukiamas ir lankytojas. Vos įžengus žvilgsnį pagauna intensyvi raudona šviesa („Gatvės žibintas“, raudonas filtras, 2025), pro įstiklintas duris krintanti ant galerijos sienų ir sustiprinanti automobilių srauto Vrublevskių gatvėje įspūdį. Tačiau netikėtumas atsiskleidžia ir lėtame buvime: menininkės renkami ir manipuluojami

upių garsai, jų pasirodymas erdvėje („Seklios gatvės“ kartu su Marija Rasa Kudabaite, audioįrašas, 2025) netiesiogiai nurodo į gamtos – tiksliau, vandens – įsiterpimą į miesto infrastruktūrą. O juk Vrublevskių gatve kadaise tekėjo upelis ir būtent jis suformavo reljefą, kuris vėliau buvo pritaikytas gatvei, išlaikant tarsi žvyro koridoriaus logiką.

To read more [Apie Beatričės Mockevičiūtės parodą „Seklios gatvės“ – artnews.lt](#)

PANORAMA >

LRT | TV

Apie epizodą Apie laidą

2025-11-25 21:19 | 1067 | 37 min.

Vilniuje – „Seklių gatvių“ paroda: apjungė optines patirtis ir hidrologinius miesto tyrimus

Reportažų cikle „Jaunieji menininkai“ – pažintis su tarpdisciplininio meno kūrėja Beatriče Mockevičiūte.

#LRT TELEVIZIJA #LRT Panorama #Jaunieji menininkai #Beatriče Mockevičiūtė #Vilnius

Reportažų cikle „Jaunieji menininkai“ – pažintis su tarpdisciplininio meno kūrėja Beatriče Mockevičiūte.

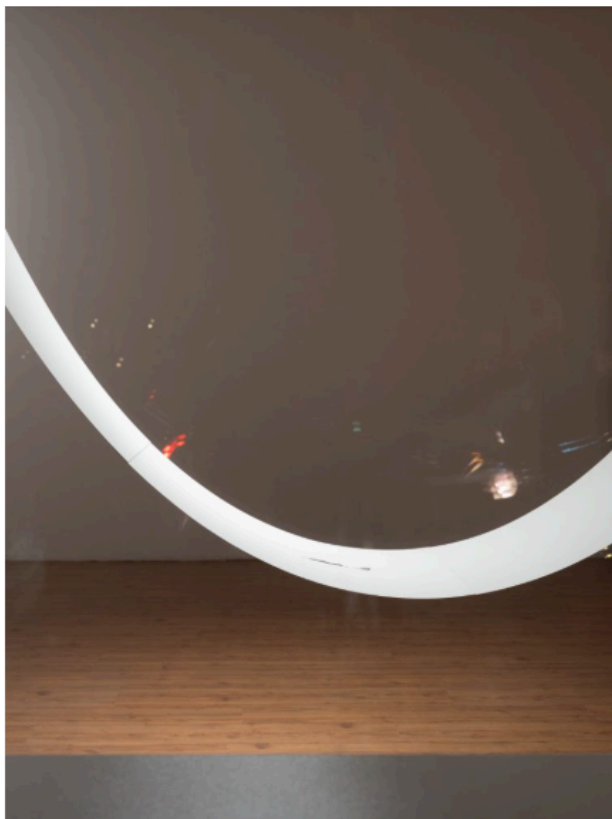
To watch [Vilniuje – „Seklių gatvių“ paroda: apjungė optines patirtis ir hidrologinius miesto tyrimus – lrt.lt](https://lrt.lt)

Photo reportage from the exhibition 'Shallow Streets' by Beatričė Mockevičiūtė at the Drifts Gallery

December 15, 2025

Author Echo Gone Wrong

Published in [Photo / Video from Lithuania](#)

Our drift comes with a brake. We stop in a gravel corridor, between dams. It pours out in the rhythm of headlights. Meanwhile, eyes and untranslatable waters overtake me, something throbs through cast away stones. Memories race down the acceleration lane. But this is November, this is December, and I can hear the whistling. The grip is weak.

Now, there are critical signs everywhere. When I turn them over, the city shines. Shallow streets guard against deep margins, and I can dry my expectations quickly. Everything that I know today was written down, again and again, with water. It soaked through our plans, taught us new metres and now we plunge into the future on washed-out stairs. Further on, we will travel only by the force of the current. Such a clever liquid. A solution of thoughts yet to come.

In the exhibition, B. Mockevičiūtė focuses on optical experiences and the city's hydrological research, drawing on the flow of street traffic, which still echoes the curve of the river that once ran here. The cars and their lights flashing by on the constantly moving street are juxtaposed with the human gaze, which, like the street itself, reflects the instability of the present time, yet also carries the promise of never looking away.

To read more [Photo reportage from the exhibition 'Shallow Streets' by Beatričė Mockevičiūtė at the Drifts Gallery – echogonewrong.com](http://echogonewrong.com)

Interviu

2023 11 08

*Per kūrinis aš kažką sužinau, bet per mane jie atsiranda.
Pokalbis su Beatriče Mockevičiūte*

Asta Vaičiulytė

Beatričė Mockevičiūtė. Fot. aut. Visvaldas Morkevičius

Vasaros pabaigoje Aleknaičių kaime pristatyta menininkės Beatričės Mockevičiūtės iš vietinio dolomito sukurta kelių dalių skulptūra „Baidyklė“. Kūrinys yra Aleknaičių kultūros ir edukacijos erdvės (Akee), kuri siekia skatinti su užmiesčio teritorijomis susijusių temų ir įvaizdžių aktualizavimą ir apmąstymą šiuolaikinėje kultūroje, iniciatyvos dalis. Šia proga projekto kuratorė Asta Vaičiulytė kalbasi su Beatriče Mockevičiūte apie baidykles ir kūrybą.

Asta Vaičiulytė: Nemažai mažiau apie erdvės svarbą tavo kūryboje. Anksčiau esi sakiusi, kad dažnas tavo kūrinys eksponuoja erdvę, kurioje jis yra, ir taip pats tampa įrankiu. Ar savo kūrinis vis dar matai taip pat?

Beatričė Mockevičiūtė: Nuo tada, kai pradėjau taip galvoti apie savo kūrinis, nutekėjo nemažai laiko, bet šiandien šios minties turbūt neatsisakyčiau. Tam tikros terpės ir aplinkybės man iš tiesų svarbios kaip patyrimo ir suvokimo sąlyga. Su tuo susijęs kūrinis kaip stebėjimo įrankis suvokimas ir kūrinis autonomiškumas, nes būdami autonomiškai jie pradeda savarankiškai megzti ryšius su ta vieta, kurioje jie yra, arba kurti jos atspindžius. Kūrinio ir

erdvės dialogas leidžia ir man tapti stebėtoja. Man svarbu, kad santykije su kūriniumi ir aš pati, ir kitas užimtume stebėtojo poziciją. Labai dažnai atsitraukiu nesąmoningai. Atrodo, įvyksta kažkokia cheminė reakcija. Kai apie ką nors intensyviai galvoju ir persisotinu, tada įvyksta detoksikacija, aš atsitraukiu, nutraukiu visus ryšius su tuo dalyku ir tik vėliau susiduriu su iš šio proceso atsiradusiu kūriniumi kaip tam tikru įrankiu.

To read more [*Per kūriniumus aš kažką sužinau, bet per mane jie atsiranda. Pokalbis su Beatriče Mockevičiūte – artnews.lt*](#)

Naujiena Vilniaus Paupio rajone – kuriama meno galerija po atviru dangumi 49

Inesa Rinkevičiūtė, LRT TV naujienų tarnyba, LRT.lt
2021.10.19 23:27

Paupys | SĮ „Susisiekimo paslaugos“ nuotr.

Vilniaus Paupio mikrorajone kuriama meno galerija po atviru dangumi. Šią savaitę viešosiose Paupio erdvėse instaliuoti pirmieji du – menininkų Beatričės Mockevičiūtės ir Žilvino Landzbergo – kūriniai. Iki pavasario juos papildys dar penki skirtingų Lietuvos menininkų kūrinių sukurti specialiai šiai vietai.

Pirmieji viešosiose Paupio erdvėse apsigyvenę meno kūriniai – Ž. Landzbergo „Palmė“ ir B. Mockevičiūtės „Asukai“.

„Aš mėgstu sakyti, kad kūrinių serija „Asukas“ tai yra apie saulės šviesą ir siūlau įsivaizduoti miestą kaip trafaretą būtent saulės šviesai, kartais ir dirbtiniam gatvių apšvietimui“, – sako B. Mockevičiūtė.

To read more [Naujiena Vilniaus Paupio rajone – kuriama meno galerija po atviru dangumi – lrt.lt](http://lrt.lt)

Apžvalgos

2020 12 21

Tebūnie šviesa. Beatričės Mockevičiūtės ir Gintauto Trimako paroda „Melsva“ „Swallow“ erdvėje

Saulė Mažeikaitė

„Swallow“ – šiuolaikinių projektų erdvė (Vitebsko 23a.), atvėrusi šių metų vasarą – „galerija be durų“ (kaip taikliai pastebėjo kolegė Neringa), bene vienintelė, į kurioje vykstančią parodą „Melsva“ (kuratorius Audrius Pocius) galima bus patekti iki 2021 m. sausio 3 d. Net daugiaprasmiškas projektų erdvės pavadinimas, rodos, prisiderina prie parodos, kurios sumanymas kilo stebint debesis (koks malonus užsiėmimas!).

Lietuvos abstrakčiosios fotografijos klasiko Gintauto Trimako fotografijos kabo it namų erdvėje, sukomponuotos vieninteliame sienos stačiakampyje ir primena XX a. pradžios abstrakcijos pionierių ekspozicijas, kurių idėjų (ir dangaus) sąsajas dar labiau sustiprina iš lakštų su foto atspaudais išlankstyti beveik popieriniai lėktuvėliai. Beatričės Mockevičiūtės kasdienybės stebėjimų objektai atsiduria ant šios erdvės palangių, sienų, grindų, langų. Aklinai uždengti langai išsklaido šviesą ir tuo pačiu atima pagundą palyginti su dangaus pilka už lango. Nes išties, G. Trimako ir B. Mockevičiūtės dueto paroda „Melsva“ ne tik apie dangų ar atmosferą, nors pirmoji asociacija – naivios Rene Magritte'o debesų iškarpos ar svaigus kregždučių skrydis (taip pat ir iš NDG). Šviesa, labiau nei spalva – trečioji šio dangiško projekto dalyvė. Dviejų menininkų dialogas apie šviesą – ir oponuojantis, ir sutartinis, nors prie jos artėjama iš skirtingų pozicijų.

Saulės šviesos (tingiai slenkančios ne tik vakarine parodinės erdvės, bet ir fotografo studijos sienomis) galia konceptualiai panaudojama Trimako fotografijose. Šviesa jose pirmiausiai atsiskleidžia kaip būtinoji fotografijos sąlyga. Nelygu, kad techniškai šis susitikimas greičiausiai įvyko iš natūralios ir dirbtinės šviesos iškrovų ir poveikio, kai jas studijoje *pagavo* aparatas, o atspaude vyko tamsos ir šviesos difuzija. Tapant šviesa, išradėjui holografinės fotografijos pionieriui Nicéphore Niépce [1] per aštuonias valandas gimė pirmasis fotografinis vaizdas, jėzuitai foto aparato pirmtaką (*laterna magica*) ir šviesos srautą tamsoje išnaudojo tikėjimo tikslais, tuo tarpu Trimakas *priartėja* prie fotografijos ištakų iš šiuolaikinio žmogaus patirties – apgalvotai, o kartu ir palikdamas vietos magijai. Bet juk neįmanoma įsivaizduoti fotografijos filosofo Trimako, pažodžiui ar sentimentaliai šviesos pagalba piešiančio debesis ir atmosferą.

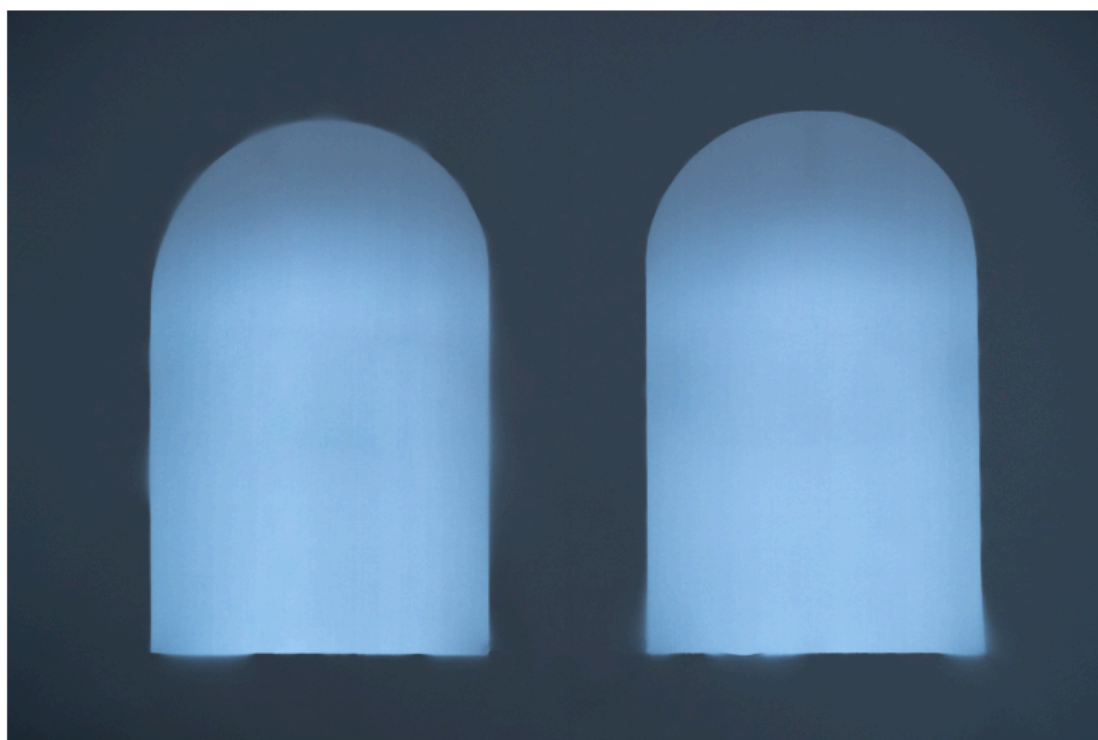
To read more [Tebūnie šviesa. Beatričės Mockevičiūtės ir Gintauto Trimako paroda „Melsva“ „Swallow“ erdvėje – artnews.lt](#)

Photo reportage from the exhibition 'Blueish' by Beatričė Mockevičiūtė and Gintautas Trimakas at Swallow

December 1, 2020

Author Echo Gone Wrong

Published in [Photo / Video from Lithuania](#)

Beatričė Mockevičiūtė, *Blueish*, paper, 4800 x 3750 mm, 2020, Vilnius, Photo © Laurynas Skeisgiela

Blueish is an exhibition combining the works of two authors, Beatričė Mockevičiūtė and Gintautas Trimakas. The idea for the exhibition came up at the beginning of the summer of 2019, while observing the slow-moving vault of the sky reflected on the steel surface of Mockevičiūtė's work *Asukas* exhibited in the CAC yard. This somewhat overly free and slightly haphazard association with Trimakas's photographs from the cycle *City. A Different Angle* became an impetus to think about the relationship between the works of these creators. The frivolous observation eventually revealed a creative conversation between two unique artists that had been going on for a while; two artists who, although coming from different generations and characterized by their own distinctive artistic style, share a cognate creative "hearing"; cognate, but not identical – linking the authors' work by syncopation rather than a unified rhythm.

In their creative practices, both artists develop observational instruments and methods for capturing a special way of catching light, colour, and form, which gives these properties a kind of autonomy from the object to which they would otherwise belong. At the same time, this catch is in turn freed from the restless human gaze, able to see things only by defining

them and giving them names. Trimakas's photographs do not touch or interpret the objects being photographed, but rather testify to their silent existence, and the reflections of sunlight captured in Mockevičiūtė's steel and glass works in turn do not become representations – instead, the author highlights their transitivity by making them performatively recur. While the results of these practices – ephemeral, abstract images – may seem inaccessible to the naked eye and as if sunken in their own inwardness, they also establish a certain moment of “here and now”, thus zooming in and revealing those aspects of the world that are usually blurred out and silenced by everyday life. For Trimakas, the photographic technique is a way to bring to the surface what in experience cannot be reduced to technology, while Mockevičiūtė looks at accidental reflections born in the relationship between light and architecture and gives them subjective properties, as if suggesting them to open their eyes themselves. By speaking to objects from different angles this way, the works of the two authors talk about what is inhuman, what is involved in everyday life only as the other side of the image or its negative, thus acquiring characteristics associated with nature.

To read more [*Photo reportage from the exhibition 'Blueish' by Beatričė Mockevičiūtė and Gintautas Trimakas at Swallow – echogonewrong.com*](#)

Foto

2019 09 16

Beatričės Mockevičiūtės paroda „Asukas“ ŠMC skaitykloje

artnews.lt

Birželio 12 – liepos 5 dienomis Šiuolaikinio meno centro skaitykloje veikė Beatričės Mockevičiūtės paroda „Asukas“.

Beatričė Mockevičiūtė kūrybą sieja su galimybe pajauti tai, kas kasdienybėje dažnai yra permatoma ir efemeriška. Daugiabučiai, kuriuos lanko saulės atspindžiai, ar krovinių sunkvežimių tentai, plaikstomi vėjo, nors ir kruopščiai sukurti žmogaus, kartu yra savarankiški ir nenuspėjami. Žvilgsnis –tai pagrindinis instrumentas, leidžiantis atpažinti ir įvardinti tokius permatomus kasdienybės personažus.

Pirmoji parodos „Asukas“ versija 2018 m. pristatyta Lietuvos kompozitorių sąjungos namuose Žvėryne. Ir Kompozitorių namus, ir ŠMC suprojektavo vienas ryškiausių Lietuvos vėlyvojo modernizmo architektų–Vytautas Čekanauskas, mėgęs savo meto Suomijos architektūrą ir sėmęsis iš jos idėjų. Mockevičiūtės kūryboje šiedu pastatai ir visa kita, kas iškilę virš žemės paviršiaus, tampa trafaretais, pro kuriuos krisdama saulės šviesa spausdina šviesos ženklus. Menininkė juos fiksuoja ir perkelia į rašmenų pasaulį, panašiai kaip spausdintinės raidės perkelia mintis. Juos tampa lengviau prisiminti ir stebėti, kaip jie keičia naują aplinką aplink save, taip pat ir kitus rašmenis, ir dar nesugalvotas mintis.

To read more [*Beatričės Mockevičiūtės paroda „Asukas“ ŠMC skaitykloje – artnews.lt*](#)

Foto

2018 10 07

Beatričės Mockevičiūtės paroda „Asukas“ Kompozitorių namuose

artnews.lt

Išskirtinės architektūros erdvėse, kurios garsėja dešimtmečiais nepakitusiu interjeru, menininkė apgyvendina pasakojimą apie šias sienas ir grindis lankančius atspindžius. Kompozitorių namuose „Vilniaus galerijų savaitgalio“ proga įkurdintą Beatričės Mockevičiūtės parodą „Asukas“ (suomių k. – gyventojas) galite aplankyti iki spalio 12 dienos.

Parodos lankymas: Darbo dienomis nuo 12:00 iki 17:00 val. Kompozitorių namai, A. Mickevičiaus g. 29, Vilnius Žvėrynas

Renginio organizatorius: Lietuvos tarpdisciplininio meno kūrėjų sąjunga

Monika Kalinauskaitė „Asukas“

Kiekvienas vardas yra forma, o kiekviena forma gali daug daugiau, nei jai leidžia vardas. Svečio pėda palieka unikalų žodį, kurio niekas nenuplaus nuo kilimo. Rakto ir spynos šokis labai trumpas, bet taip jie pasidalina paslaptimis, apie kurias vakarais šnabždasi fortepijonai.

Yra viena skaidri spalva, kuri veržiasi pro plyšius ir langus į savo teisėtą teritoriją. Kur įkrenta, ten palieka formą ir atidengia viską, kam turime duoti vardą. Tai sunkus darbas tam, kuris nori apsimesti šeimininku. Mane šaukia ir šitas, ir tas, ir visos tiesios sienos, iš manęs nori, kad paltas būtų paltas, laiptai – laiptais, o šviesa – svečiu. Išeidamas nusprendžiu nebežinoti, kas yra raktas, ir kur tas kilimas, po kuriuo turėčiau jį palikti. Noriu, kad jį pasiimtų miesto, mano ir kambario šeimininkai.

To read more [Beatričės Mockevičiūtės paroda „Asukas“ Kompozitorių namuose – artnews.lt](http://artnews.lt)

The Everyday in Breath. Beatričė Mockevičiūtė's exhibition 'Asukas' at the House of Composers in Vilnius

October 29, 2018

Author Dovilė Tumpytė

Published in [Review from Lithuania](#)

In order to understand some things, both in the art world and in real life, you first have to detect them. To notice. Then they start to exist. Their existence depends on how much and what kind of value you grant them. An art piece emanates the sensitivity of an artist (it was so more or less always, but especially since the art gained its autonomy in the 19th century). This sensitivity is directed not only towards the discourse or form, but also our ways of being in the world. Sensitivity to the small things staves off the line which separates the known from the yet unknown. Thus the poetry unfolds even in the most unexpected places. Being at the Beatričė Mockevičiūtė's exhibition at the House of Composers the belief that 'Art is what makes life more interesting than art' by Robert Fillous becomes tangibly persuasive once again.

'Asukas' can be seen as a site-specific exhibition which leans towards minimalism, particularly in its form of expression. The most important thing for minimalists was the experience of the viewer: it did not make sense for them to create autonomous meaningful art works that would merely migrate across white cube spaces; instead, they were drawn by the possibility of making an art work through the particular situated object's relationship with the space, and with an embodied viewer. In other words, the spatio-temporal experience triggered

by an object was considered much more valuable than the object itself. Beatričė's exhibition operates in a similar way. Using the language of cinema, the objects in the exhibition, as the artist Laura Kaminskaitė noted, are kind of MacGuffins:1 their appearance is essential for other, more important, things to happen.

The objects made by Beatričė are the shapes of various reflections materialized in stainless steel. She has given the ephemeral phenomenon of light a radically opposite state of being, which is to say, durable, material bodies, and the identity of *asukas*. Although it sounds Lithuanian, *asukas* is a Finnish word. It means 'an inhabitant', and refers to the Scandinavian character of both the building and reflections of the light inside.2 Thus, habitual reality perception starts cracking as a status of the main inhabitant in 'Asukas' is provided not to a particular composer working in this building, but rather to the reflection of the light!

To read more [*The Everyday in Breath. Beatričė Mockevičiūtė's exhibition 'Asukas' at the House of Composers in Vilnius – echogonewrong.com*](http://echogonewrong.com)

Kultūra 2016.06.10 15:42

Geriausia „ArtVilnius‘16“ jaunoji menininkė: menas slypi kasdienybėje

LRT.lt
2016.06.10 15:42

Ketvirtadienį prasidėjo 7-oji šiuolaikinio meno mugė „ArtVilnius‘16“. Tradi-ciškai mugės atidarymo dieną yra išrenkamas ir paskelbiamas geriausias jaunasis „ArtVilnius‘16“ menininkas (iki 35-erių metų). Šiais metais laureate tapo Beatričė Mockevičiūtė, 21-erių metų Vilniaus dailės akademijos (VDA) studentė.

Iš viso meno mugėje skelbiamos 7 nominacijos, tačiau geriausio jaunojo menininko yra išskirtinė tuo, jog jos vienintelės nugalėtojai yra skiriamas specialus piniginis prizas – 1000 eurų premija, kurią įsteigė „ArtVilnius‘16“ mecenatas, advokatų kontora „Cobalt“. Dažnai šį apdovanojimą laimėję menininkai taip pat susilaukia ir didžiulio tarptautinio susidomėjimo.

Menas slypi kasdienybėje ir paprastuose dalykuose

Beatričė Mockevičiūtė mugėje dalyvavo pirmą kartą kartu su Vilniaus dailės akademijos galerija „Penki malūnai“. Pasak nugalėtoją išrinkusios komisijos primininko Julijono Urbano, laureatė sužavėjo savo jaunu amžiumi ir kūrybine branda. Šia instaliacija jaunoji menininkė sugebėjo kasdieninėje pramoninėje aplinkoje atrasti poeziją ir patį gyvenimą pavertė kūrybinės išraiškos priemone. Mugėje eksponuojamą kūrinių sudaro šviesos projekcija pro organinį stiklą bei iš standartinių aliuminio profilių sukurti kaleidoskopai.

Pasak pačios B. Mockevičiūtės, savo kūriniais ji siekia pakviesti žiūrovą naujai pažvelgti į daiktus ir medžiagas, kuriomis neišvengiamai naudojames kasdienybėje bei pamatyti jas atsietai nuo joms įprastos paskirties. Tokio žvilgsnio rezultatas dažnai gali būti sunkiai apibūdinamas žodžiais, tačiau yra patiriamas tiesiogiai ir jusliškai. Jaunoji kūrėja džiaugiasi šiuo prizu ir tikina, kad jis taps svarbia motyvacija įgyvendinti pastaruoju metu plėtojamą naujas kūrybines idėjas ir jas pristatyti plačiajai publikai.

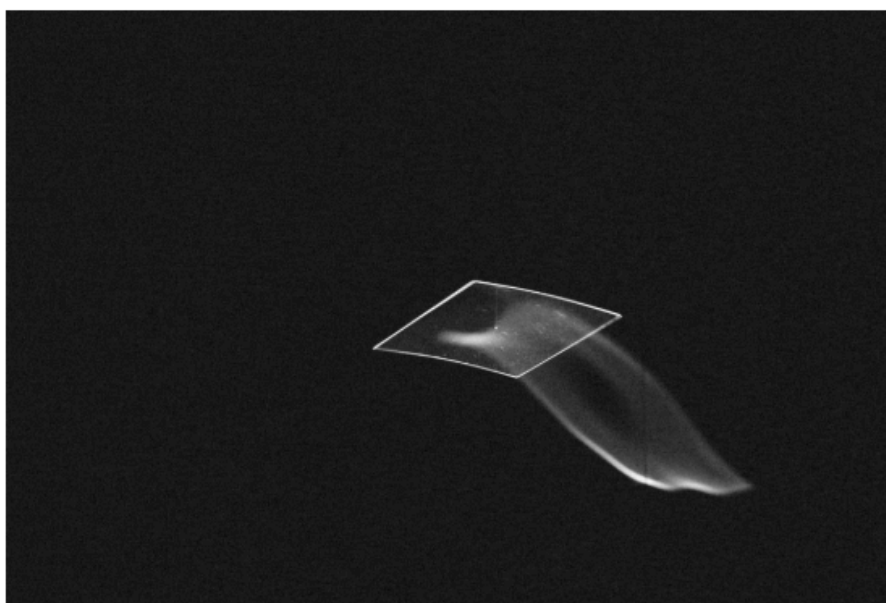
To read more [Geriausia „ArtVilnius‘16“ jaunoji menininkė: menas slypi kasdienybėje – lrt.lt](#)

Interviu

2016 06 27

Pokalbis su menininke Beatriče Mockevičiūte

Alberta Vengrytė

Kiek apimus kasmetės šiuolaikinio meno mugės kvaituliui, nusėdus gavioms vasarinėms liūtims, kurios savo nepertraukiamu teškėjimu visuomet, rodos, atkartoja ir patvirtina miesto bei meno dėsnius (beje, vien tik tam, kad kitos dienos rytą jie būtų iš naujo perrašyti...) balto popieriaus švieslentėje išryškėjo pluoštelis klausimų, skirtų jaunai menininkei, ką tik pastebėtai ir įvertintai tarp dešimčių kitų talentingų kolegų.

Be jokių įmantrybių ar išsisukinėjimų, keliskart atsimušę į uolėtą Kretos peizažą, klausimai pasiekė savo adresatą – skulptorę Beatričę Mockevičiūtę, „ArtVilnius’16“ metu komisijos išrinktą geriausią jaunąją (iki 35 metų) mugės menininke ir – tapę jau pokalbio dalimi – atliko jiems patiktą darbą. Mintis sekė mintį, klausukai žymėjo pradžias, o žodžiams išsekus, norėjosi pasikalbėti dar.

Sveikindama Tave tapus geriausią jaunąją „ArtVilnius’16“ menininke, norėčiau į šį įvykį pažvelgti šiek tiek atsietai nuo ką tik praūžusios mugės ir jos padiktuotų emocijų kaip įvykusio fakto akompanimento. Kaip manai, kas nutiktų, jei pasitelktume mugėje eksponuotą kaleidoskopą ne kaip unikalų dabarties stebėjimo įrankį, bet kaip menamą matematinę laiko

atkarpa, palydinčią žvilgsnį iš taško A į tašką B? Kokie svarbūs momentai užpildytą standartizuotą aliumininę ertmę, jei kaleidoskopu keliautų tavo pačios žvilgsnis, žinodamas, jog taške B jį pasitiks šis svarbus įvertinimas?

To read more [*Pokalbis su menininke Beatriče Mockevičiūte – artnews.lt*](#)

Geriausia jaunąja menininke pripažinta Beatričė Mockevičiūtė: „Ikvėpimas randamas dirbant“

Monika Gimbutaitė
Kultūros redaktorė

7-oje tarptautinėje šiuolaikinio meno mugėje „ArtVilnius'16“ geriausia jaunąja menininke buvo pripažinta Beatričė Mockevičiūtė, galerijos „5 malūnai“ stende pristačiusi savo šviesos instaliaciją „Intact“ bei iš aliuminio profilių sukurtus kaleidoskopus.

Beatričė Mockevičiūtė / Julius Kalinsko / 15min nuotr.

Pasak vertinimo komisijos nario, menotyrininko ir Vilniaus dailės akademijos prorektoriaus Julijono Urbono, sprendimas apdovanoti B. Mockevičiūtę buvo priimtas vieningai. „Mus sužavėjo jaunas menininkės amžius ir kūrybinis brandumas“, – spaudos konferencijoje sakė J. Urbonas.

Pati B. Mockevičiūtė į po apdovanojimo pasipylusius epitetus kol kas žiūri atsargiai ir nepaliauja pačiai sau užduoti klausimų. Apie tai – pokalbyje su menininke.

– Ar jaunojo menininko apdovanojimas jums tapo maloniu siurprizu, ar kartu ant pečių užkorė atsakomybės našta?

– Ne vieną kartą buvau pavadinta jaunąja menininke ir kaskart susimąstydavau, ar aš tikrai jauna ir ar tikrai menininkė. Parodas, kuriose esu dalyvavusi, galima suskaičiuoti ant pirštų, vis dar studijuoju Vilniaus dailės akademijoje – visa tai lemia kažkokį saugų būvį, kuriame dar gali pats savęs nevadinti menininku, o kai taip pavadina, pradedi jausti atsakomybę. Prisisegi ženkliuką ir eini jį prisisegęs. Nemanau, kad tai trukdo, greičiau leidžia drąsiau pažvelgti į ateitį. Anksčiau gal tiek daug ir nesusidurdavau su mintimis apie perspektyvas.

– Ar dabar jau drąsiai save vadinote menininke?

– Stengiuosi į tai žiūrėti paprastai. Esu menininkė, kai dalyvauju parodose, dirbu studijoje, tačiau reikia nepamiršti, kad tai toks pats darbas, kaip ir bet kuris kitas. Panašiai kaip kitose specialybėse, kai tampama, pavyzdžiui, advokatu, išlaikius egzaminus, tarsi gavus pripažinimą iš kolegų, taip ir menininku tampama tuomet, kai kitiems žmonėms tavo darbai įdomūs, užsimezga pokalbis. Turbūt būtų negražu savęs nevadinti menininke, nes jau padariau kažkokį žingsnį, esu matoma, sutinku dalyvauti ir ten, ir šen. Manau, kad taip, esu menininkė, bet ar geriausia?..

To read more [*Geriausia jaunoja menininke pripažinta Beatričė Mockevičiūtė: „Ikvėpimas randamas dirbant“ – 15min.lt*](#)